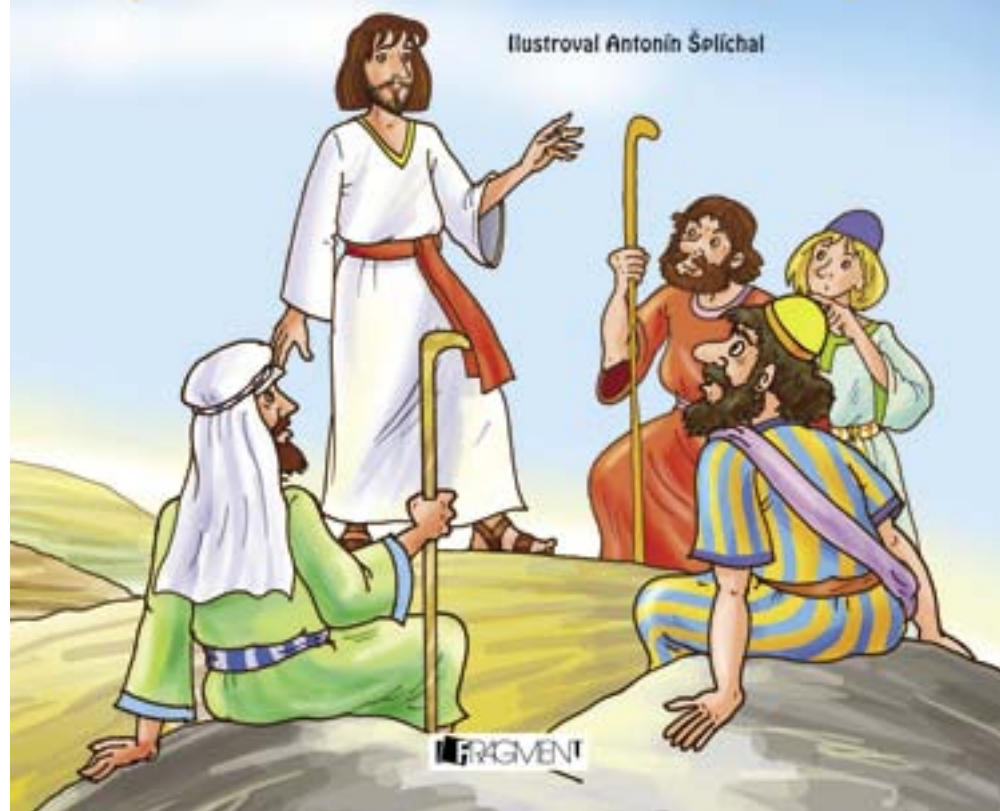

Martina Drijverová

JEŽÍŠ a jeho příběh

Ilustroval Antonín Šplíchal

Ježíš a jeho příběh

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Gulliverovy cesty – *převyprávěla* Jana Eislerová
Staré pověsti české – *převyprávěla* Jana Eislerová
Staré řecké báje a pověsti – *převyprávěla* Jana Eislerová
Robinson Crusoe – *převyprávěla* Jana Eislerová

Martina Drijverová
Ježíš a jeho příběh – e-kniha
Ilustrace Antonín Šplíchal
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

Jak to všechno začalo	4
Narodil se Ježíšek	6
Malý Ježíš se ztratil	8
Ježíš a zlý duch	10
Ježíšův první zázrak	12
Další zázraky	14
Ježíš má moc nad smrtí	16
Ježíš a Jan Křtitel	18
Ježíš má být králem	20
Ježíš se proměnil	22
Jak je to s láskou k bližnímu	24
Další příběhy	26
Jak to bude u posledního soudu	28
Jak vjel Ježíš do Jeruzaléma	30
Ježíš a farizejové	32
Jidášova zrada	34
Poslední večeře	36
Jidáš, Jan a Petr	38
Jak byl Ježíš zajat	40
Ježíš u soudu a na kříži	42
Ježíš vstal z mrtvých	44

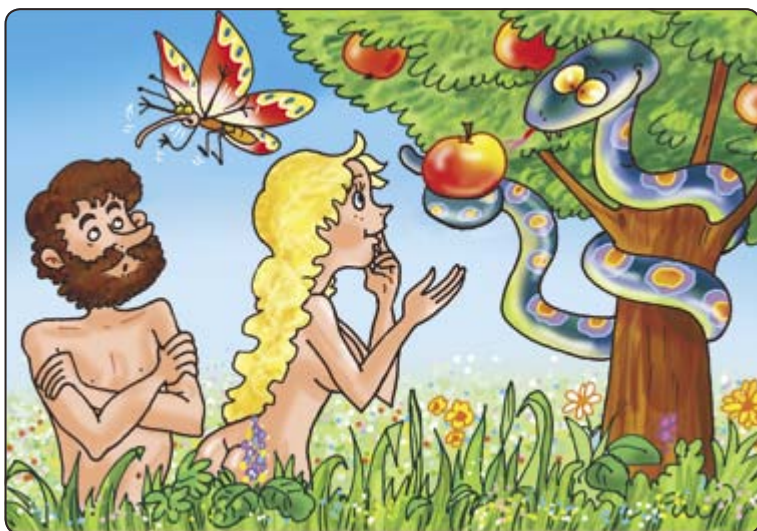
Jak to všechno začalo

Kdysi dávno stvořil Bůh svět: nebe i zemi, slunce, měsíc i hvězdy. Na zem umístil rostliny a zvířata, postaral se o světlo ve dne a o tmu v noci. Stvořil pár andělů a také dva lidi, Adama a Evu. Ti měli žít úplně bezstarostně – v nádherné zahradě, zvané ráj, s přítulnými zvířaty a ptáčky. Jíst mohli všechny druhy ovoce, co Bůh stvořil. Až na jedno.

„Z tohoto stromu trhat nesmíte!“ řekl Bůh Adamovi a Evě u pěkné jabloňky. Ti dva kývali, že poslechnou, a mysleli to vážně. Jenže o lidech se dozvěděl zlý duch, ďábel, a začal jim závidět. Já žiju v temnotě a oni v krásné zahradě?! Tak to nenechám! řekl si. A dal se do vymýšlení plánu, jak lidi z ráje vystrnadit. Proměnil se v hada a začal navádět Evu: „Ochutnej to jablíčko, je sladké jako med!“

Eva se rozhlédla, zda se Bůh nedívá, a jablko ze zakázaného stromu utrhla. Kousla do něj a divila se, proč je neměla trhat, nebylo to nic moc! Dala ochutnat Adamovi a ten taky nejevil zvláštní nadšení. Tu se ale zjevil Bůh a řekl: „Nejde o jablko, jde o poslušnost! Kdo neposlouchá, bude potrestán!“ A vyhnal Adama a Evu z ráje. Aby se tam nemohli vrátit,

postavil na stráž anděla s plamenným mečem. To se ví, zlý duch jásal, jak se mu to podařilo, zato Adam s Evou naříkali. Konec krásných časů! Když se chtěli najíst, museli si obilí, ovoce a zeleninu vypěstovat, když chtěli maso, museli ulovit nějaké zvíře. Uživit se nebylo jednoduché. Ještě že se jim narodili dva synové, Kain a Ábel, aby v práci pomáhali! Ale s těmi to také

nedopadlo dobře. Jednou se nepohodli a Kain ve zlosti Ábela zabil. Tak se na zemi objevilo zlo. Lidé, kterých mezitím přibýlo, zjistili, že vlastně nemusí být hodní! Mohou na sebe křičet, bít se, brát si věci, mohou i zabít, prostě páchat zlé skutky čili hříchy... kdy se jim to hodí. Lidé také chtěli všechno vědět, všemu rozumět – vlastně chtěli být takoví, jako je Bůh sám.

Takové chování se Bohu samozřejmě nelíbilo, takhle si to nepředstavoval, když lidi stvořil! Řekl si, že je musí napomenout, a seslal na zem potopu. Zahynuli všichni ti, co se chovali špatně, jen jeden slušný člověk (jmenoval se Noe) s příbuznými a mnoha zvířaty unikl na velké lodi.

Po nějakém čase dal Bůh pokyn váženému muži jménem Abraham, aby dovedl lidi do Země zaslíbené – tam by se jim mělo dařit dobře! Cesta

trvala velice dlouho, ale nakonec se lidé v té krásné zemi usadili. Mysleli byste, že se úplně napravili, ale kdepak! Jen jim otrnulo, začali vesele hřešit znova. Ne všichni, ale většina.

Možná, že ani nevědí, jak hezky a spořádaně žít! řekl si Bůh a vymyslel deset pravidel, deset přikázání. Předal je svému služebníku Mojžíšovi, kterého povolal, aby lidi vedl, a doufal, že si jeho návod lidé vezmou k srdci. Někteří se nad ním aspoň zamysleli, ale zase ne všichni. Bůh tedy poslal na zem proroky, svaté muže. Ti měli hříšníky vybízet k polepšení.

„My bychom se napravili,“ říkali někteří lidé, „ale proč? Na zemi to stejně lepší nebude. Takhle kdybychom se mohli vrátit do ráje!“

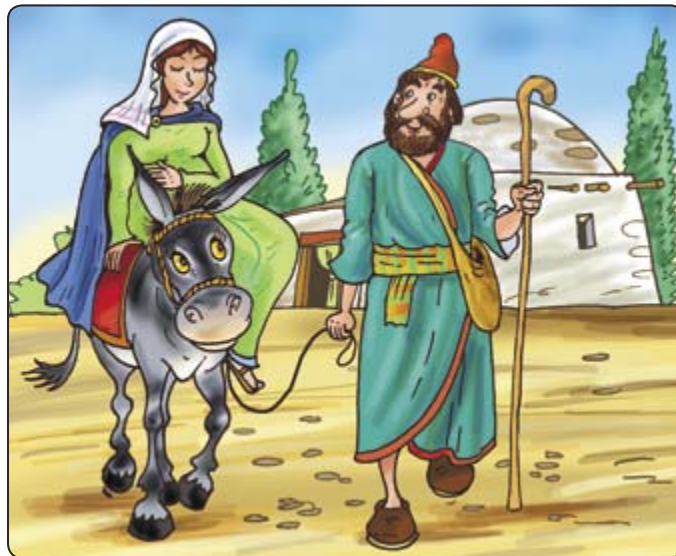
To by snad šlo, pomyslel si Bůh a poslal anděla do země izraelské, k dívce Marii, která byla moc hodná. Měla si vzít za muže Josefa, který také nikdy nehřešil. Anděl Marii řekl: „Bůh rozhodl, že se ti narodí chlapeček a bude se jmenovat Ježíš. S Josefem ho vychováte a on pak bude přivádět lidi na správnou cestu – aby se po smrti dostali do ráje.“

To se rozumí, Marie byla překvapená, ale poslušně kývla: „Když si to Bůh přeje... A můžu to povědět sestřenici Alžbětě?“

„Můžeš!“ povolil anděl. „Ale jinak se o tom nikomu nezmiňuj. Jsou zlí lidé, kteří by chtěli děťátku ublížit.“ Marie se tedy svěřila jen Josefovi a Alžbětě (ta právě taky čekala dítě) a těšila se na miminko. Kdyby ale věděla, kde se narodí...

Narodil se Ježíšek

Čas běžel a Marie s Josefem chystali všechno pro dítě, které mělo už brzo přijít na svět. Jenže římský císař Augustus, který v té době vládl, vydal nařízení, že se každý má vrátit do města, ve kterém se narodil. Proto se Marie a Josef vydali do Betléma. Byla to únavná cesta! A co horšího, v Betlémě nenašli žádné ubytování, všechny hostince byly plné.

„Pojď aspoň sem do stáje!“ řekla nešťastná Marie Josefovi po dlouhém hledání. „Je noc, je chladno... a pak, cítím, že za chvíli budeme tři!“

A skutečně: netrvalo dlouho a dítě se narodilo. V chlévě, na slámě... Marie chlapečka políbila, zavinula ho do plenek a Josef jej položil do jesliček se senem. Bylo to krmení pro volka a oslíka, ale ti dva se nehněvali, naopak, dýchali na Ježíška, aby mu nebyla zima.

„Ach, ach,“ povzdychl si nad miminkem Josef. „Narodil ses jako největší chudák, chlapečku, nikdo neuvěří, že povedeš lidi do ráje.“

V tom se ale Josef mýlil! Na obloze se totiž objevila nádherná hvězda – a nejen to: pastýřům, kteří spali u svých oveček nedaleko Betléma, se zjevil anděl.

„Vstávejte, mám pro vás dobrou novinu!“ volal. „Narodil se Ježíš Kristus, ten vás doveče do ráje. Bůh jej poslal,

protože vás má rád a chce vám pomáhat. Jděte do města, prohledejte chlévy, najdete dítě v jesličkách.“

Pastýři tomu nejdřív nechtěli věřit. Ale když se za prvním andělem objevili další a začali překrásně zpívat, vydali se k Betlému.

Někoho taky napadlo, že by miminku mohli něco darovat, třeba jehňátko, trochu mléka, teplou přikrývku... Andělé prozpěvovali, hvězda na nebi zářila, pastýři chlév snadno našli. A pěkně se poklonili děťátku, které se na ně smálo.

Nebyli sami, kdo Ježíška navštívil. Od východu přijeli do Betléma tři králové, tři mudrci, taky uviděli hvězdu a ta je dovedla až na místo.

„Ty budeš mocnější než my všichni!“ klaněli se mudrci děťátku. „Ty budeš král židovský, tobě jsme přinesli vzácné dary.“

Marie s Josefem se radovali, že lidé synka tak hezky vítají. Někdo jim nabídl i přístřeší, aby už nemuseli spát v chlévě, a tak byli spokojení. Ale dlouho v klidu nežili! O Ježíšově narození se totiž dověděl zlý Herodes.

„Aby na zemi vládl mocnější král než já?“ rozhněval se. „Ne, k tomu nedojde! Musím se toho děcka zbavit.“

Jen se ta zlá myšlenka v králově hlavě zrodila, zjevil se Josefovi anděl: „Vem maminku s dítětem a utíkejte rychle pryč. Král Herodes chce Ježíška zabít!“ Vyzvedl tedy Josef Marii i s děťátkem na oslíka a honem pryč, co nejdál! Dojeli až do Egypta...

Herodes zatím vyslal své služebníky, ať Ježíška hledají. „Musím ho najít, musím se mu přece poklonit jako ostatní panovníci!“ lhal. Když sluhové přišli, že dítě nenašli, rozhněval se. „Jistě chlapce pojmenovali jinak, aby mě oklamali. Ale to dítě zemře, ať mu říkají jakkoli!“ Tak Herodes učinil strašné rozhodnutí. Dal v Betlémě povraždit všechny malé chlapce. Pro jistotu – aby nikdo nebyl větším vládcem než on.

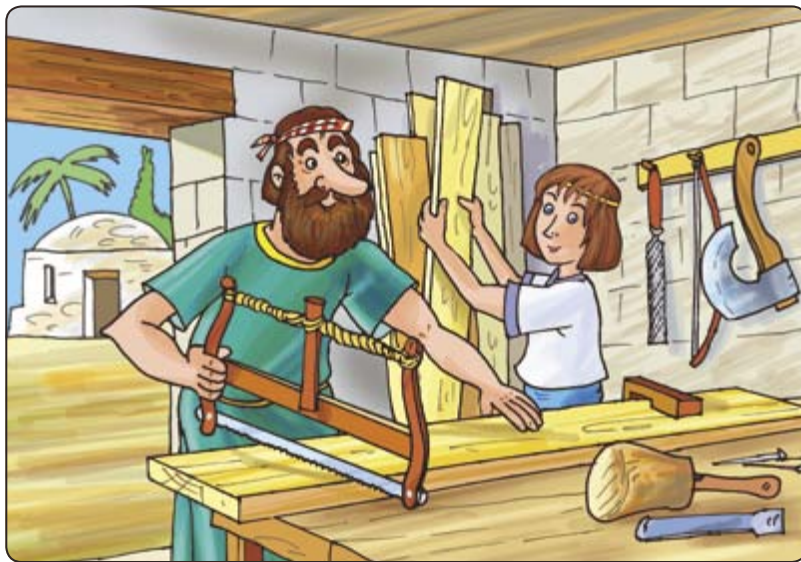
Takový čin ale tíží svědomí. Herodes zanedlouho onemocněl a pak zemřel. Sotva zavřel oči, zjevil se Josefovi zase anděl: „Už se můžete vrátit domů, už vám nebezpečí nehrozí.“

Josef a Marie se tedy vrátili do izraelské země. Po tom, co se jim v Betlémě stalo, se raději usadili v městě Nazaretě.

Malý Ježíš se ztratil

Každé miminko po čase vyroste. Také z Ježíška se po nějaké době stal malý Ježíš. Rostl jako jiné děti, někdy se radoval, jindy plakal, někdy jedl více, jindy méně, byl také čas od času nemocný... Ale nikdy Marii a Josefa nezarmoutil, nezlobil jako jiní chlapci. Věděl, že tesař Josef není jeho tatínek, ale pěstoun. Kdo je jeho otcem, na to se neptal. „Řeknu mu to, až bude větší!“ rozhodla se Marie. Ježíš byl s Josefem rád, pomáhal mu při práci v dílně, učil se otesávat trámy, vyřezávat ze dřeva... Učil se číst a psát, hovořil se sousedy a samozřejmě si také hrál s ostatními dětmi. Většinu času byl veselý. Zesmutněl jen tehdy, když měli rodiče jít do Jeruzaléma, slavit Velikonoce, jak se podle mojžíšského zákona slušelo. V Jeruzalémě byla oslava těchto svátků nádherná, scházelo se tam mnoho lidí. Marie se vždycky těšila na setkání se sestřenicí Alžbětou a jejím synkem Janem. Dokud byl Ježíš malý, musel zůstávat doma, protože cesta byla příliš dlouhá a únavná. Ale když mu bylo dvanáct let, rozhodl Josef: „Letos půjde Ježíš do Jeruzaléma s námi!“

To se chlapec zaradoval! Oči mu zářily, když se po dlouhé cestě rozhlížel kolem sebe – Jeruzalém bylo krásné město a sešla se tam spousta poutníků z celé země. Oslava Velikonoc byla ještě nádhernější, než si Ježíš představoval. Josef s Marií se setkali s mnoha známými a příbuznými, hovořili o tom, co je nového... a vůbec si nevšimli, že se Ježíš kamsi zatoulal. Teprve když už se chystali domů, zjistili, že chlapec zmizel.

„Určitě už je na cestě, nejspíš s kamarády ze sousedství!“ utěšoval Josef Marii. Ale mezi lidmi, co šli do Nazaretu, Ježíš nebyl. Josef s Marií volali, hledali, vyptávali se, ale nikdo chlapce neviděl.

„Snad zůstal ve městě!“ řekli si nakonec a vrátili se do Jeruzaléma. Procházeli uličkami, šli na tržiště, opět se ptali lidí, zda chlapce neviděli. Ale nikdo o něm nevěděl.

„Jen aby mu někdo neublížil!“ naříkala Marie. Strašně se o chlapce bála, oči si mohla

vyplakat. A tak se nakonec, jako vždycky, když jí bylo zle, vydala s Josefem do chrámu, poprosit Boha o pomoc. Jak tam vešli, uslyšeli dětský hlásek.

„Tady je!“

A skutečně, malý Ježíš seděl v chrámu na zemi a povídal si tam s učenči. Ti měli v rukou svitky s mnoha moudrými příběhy a o těch hovořili.

Josef s Marií užasli, když zaslechli, jak pěkně se chlapec vyjadřuje, o čem všem přemýšlí, jak je chytrý. Ne že by se jen vyptával, sám sděloval učitelům svoje názory. Ti všichni žasli: Tak malý chlapec, chudě oblečený, a tak vzdělaný! Tolik toho ví! Jejich učené povídání ale přerušila Marie.

„Ježíši!“ zvolala. „Cos nám to udělal? Měli jsme takový strach! Už tři dny tě hledáme, úzkostí jsme se málem utrápili!“

Vrhla se k chlapci a objala ho.

Ježíš ji pohladil po vlasech a usmál se: „Ale proč jste mě hledali? Mohli jste vědět, že budu tady, kde to patří mému nebeskému otci...“

„Takže ty víš, kdo je tvůj tatínek?“

„No jistě,“ řekl Ježíš.

Rozloučil se s učenči a vydal se s Marií a Josefem domů, do Nazaretu. Od té doby se ale nikdy nestalo, že by někam odešel bez dovolení nebo neposlechl. Nechtěl znova vidět nešťastnou, plačící maminku! Pomáhal jí, jak jen mohl, pomáhal pěstounovi i sousedům... a všichni ho měli rádi.

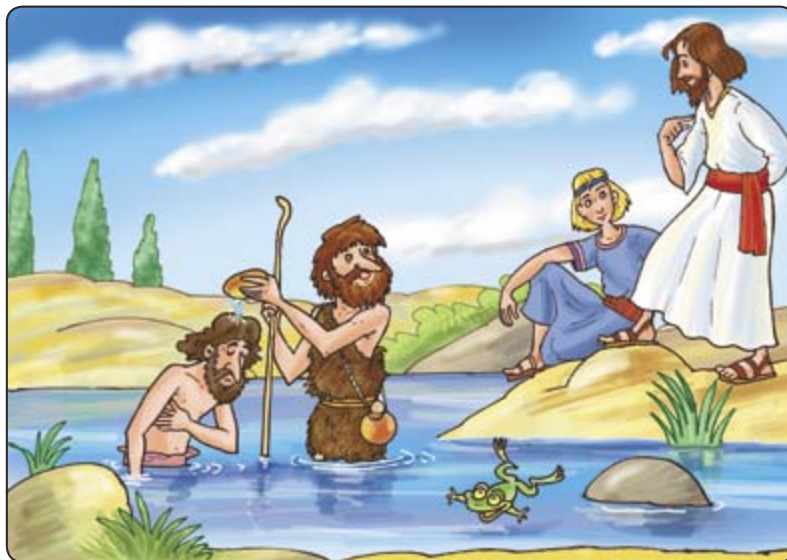

Ježíš a zlý duch

Čas plynul, z malého Ježíše vyrostl velký Ježíš. Marie se ani nenadála a jejímu chlapci bylo třicet let! Vyrostl z něj statný muž. Už nepobýval doma, vydal se k řece Jordánu. Dověděl se totiž, že tam pobývá Jan (kterému se říkalo Jan Křtitel), a ten že vybízí lidi, aby litovali svých špatných skutků. Ti, kdo to udělali, mohli být pokřtěni. Tak se přihlásili k pravému Bohu a mohli doufat v ráj. Křest se odbýval právě v řece Jordán. Člověk vstoupil do vody, sklonil hlavu, Jan mu na ni nalil pár krůpějí a přitom se modlil k Bohu. Potom, co člověk prohlásil, že svých hříchů lituje, oslovil ho Jan jménem a slíbil mu věčný život.

„Já bych chtěl být také pokřtěn!“ řekl Ježíš Janovi.

„Ty?! Vždyť ses žádných zlých skutků nedopustil, to by mělo být naopak, ty bys měl pokřtít mě!“ zdráhal se Jan vyhovět Ježíšovu nečekanému přání.

Ale Ježíš trval na svém! Chtěl se přiblížit těm lidem, kteří litovali svých hříchů, zařadit se mezi ně. Tak se Jan podvolil a Ježíše pokřtil. Ten vystoupil z řeky, klesl na kolena a začal se modlit. V tu chvíli se nebe otevřelo a ozval se hlas: „Ty jsi můj milovaný syn!“ To Bůh promluvil. A nejen to: na Ježíšovo rameno se snesla krásná bílá holubice. „Ta holubice, to je Duch svatý!“ šeptali si lidé kolem. A všichni si uvědomili, že tenhle mladík asi není obyčejný člověk...

Od řeky se Ježíš vydal do pouště. Bílá holubice jej tam vedla. Měl být nějaký čas sám a přemýšlet o všem, co se na světě děje – o tom dobrém i o tom zlém. Chodil tedy Ježíš pouští čtyřicet dní. Myslel si, že v pískových dunách jej nikdo nenajde, ale mýlil se. Zlý duch, ďábel, je totiž všude. A pokouší i toho nejhodnějšího.

„Musíš být hladový!“ oslovil ďábel Ježíše. „Čtyřicet dní jsi nejedl. Ale prý jsi syn Boží! Tak můžeš proměnit v chleba třeba tenhle kámen...“

„Člověk nežije jen proto, aby jedl chleba!“ odpověděl Ježíš. „I Boží slovo je pro život důležité.“

S tímhle mužem nebude lehké porážení, pomyslel si ďábel. Ale abych se vzdal? To ne!

Vynesl zlý duch Ježíše do výšky a ukázal mu nádherné kraje, ukázal mu všechna království světa: „Vidíš? To všechno může být tvoje! Budeš mocný, budeš slavný... Všechna ta pozemská království ti dám, když se mi budeš klanět.“

„Já se klaním jen Bohu, svému Otci a Pánu!“ řekl Ježíš.

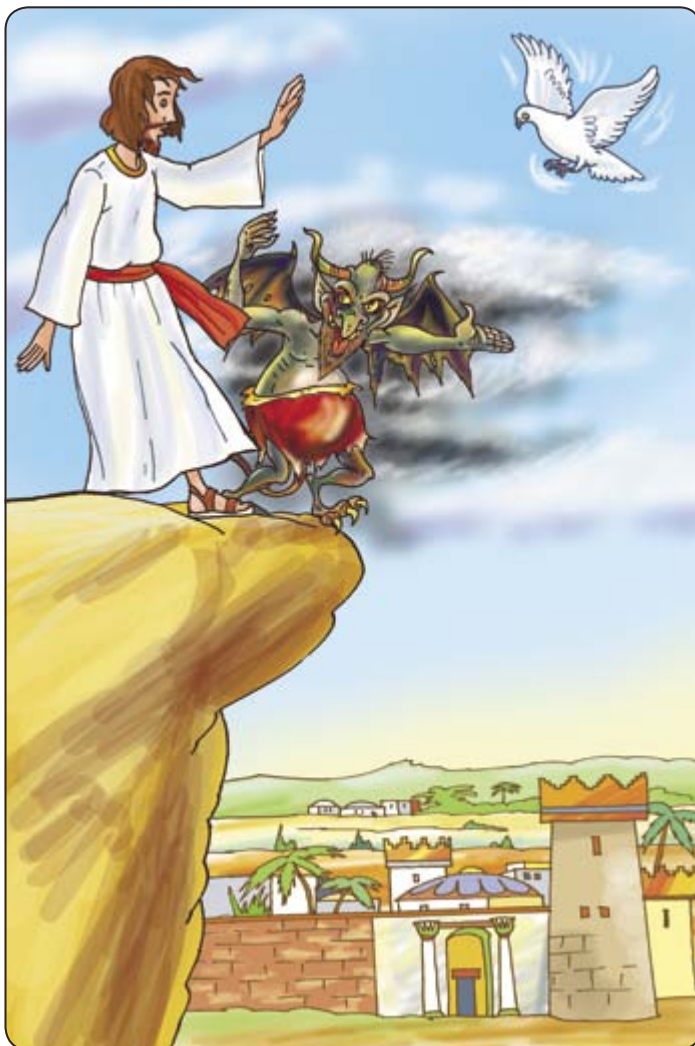
Zlý duch zklamaně vykřikl, ale ještě se nevzdal: vynesl Ježíše na vrcholek Jeruzalémského chrámu.

„Říkáš, že jsi syn Boží. Dokaž mi to! Vrhni se dolů. Jestli jsi skutečně synem Boha, pak tvůj otec pošle anděly, aby tě zachytili – ani nohu si o kámen nenarazíš.“

„To neudělám!“ řekl Ježíš.

„Nebudu o pomoc volat zbytečně, to bych zneužíval Otcovu dobrotu. A vůbec se mi nechce zrovna tobě něco dokazovat, kvůli tomu tu nejsem. Zmiz, kam patříš!“

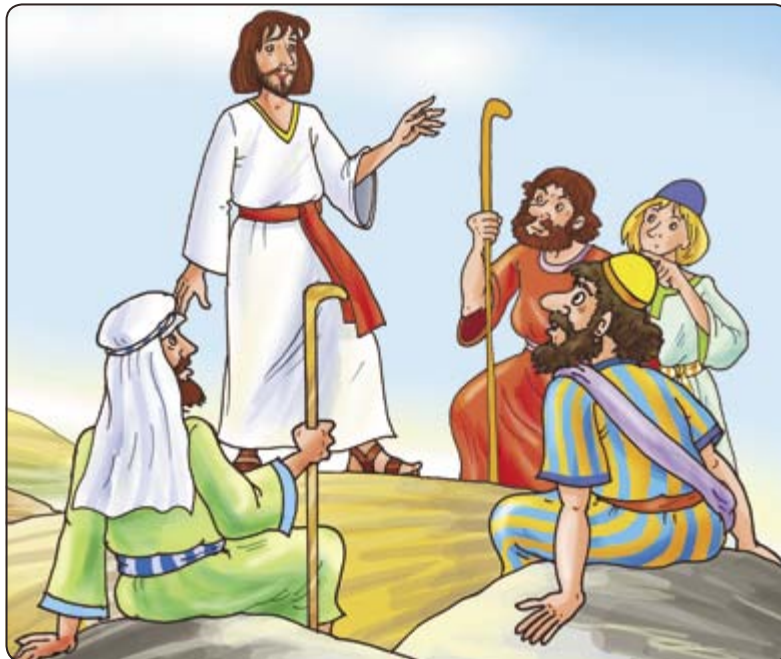
Zlý duch pochopil, že v tuto chvíli s Ježíšem nic nesvede. Odlétl do temnot, ale sliboval si: „Nevzdám se. Přijde chvíle, kdy mi syn Boží bude naslouchat...“

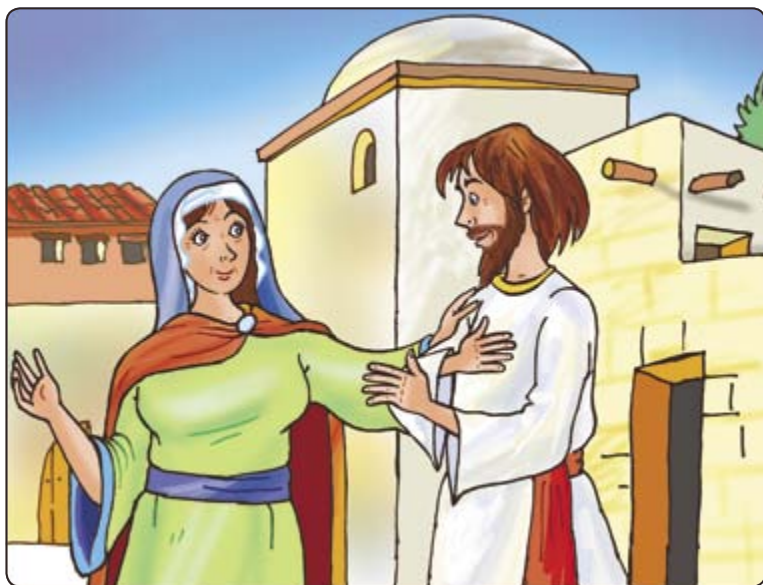
Ježíšův první zázrak

Když se Ježíš vrátil z pouště, začal hledat přátele, kteří by chodili s ním a pomáhali mu. Lidí, kteří by se měli polepšit, bylo totiž strašně moc.

„Někdo by s nimi měl mluvit o ráji i o pekle,“ volal Ježíš k Bohu. Bůh si řekl, že je to dobrý nápad, a rozhodl se, že dá Ježíši učedníky. Ti budou chodit s ním, budou lidem kázat a taky budou mít moc vyhánět zlé duchy.

Ježíš si takových lidí, kteří nehřešili, vybral dvanáct. Většinou to byli rybáři – jako Petr a jeho bratr Ondřej, Filip, nebo Jakub Starší a jeho bratr Jan. Byl tu i Matouš, který vybíral clo, a jeho dvojče Tomáš. Byl tu ale i bohatý a vznešený Bartoloměj nebo Jidáš, bojovník s dýkou. S Ježíšem šli i chudší lidé: Jakub Mladší, Tadeáš a Šimon. První ze všech byl vybrán Petr. Tomu Ježíš řekl: „Ty jsi Petr, to v aramejském jazyce znamená skála. Na té skále já postavím společnost věřících lidí, církev. Tu brány pekla nepohltí.“

Učedníci, kterým se později také říkalo apoštolové, šli s Ježíšem rádi, protože je učil správně žít. Oni ale také věřili, že lidé by měli být hodní, laskaví, neměli by krást, ubližovat si... Doufali, že Ježíš v tom může pomoci. Ale že by dovedl dělat zázraky, o tom měli své pochybnosti. Vždyť se choval jako obyčejný člověk! Jednoho dne se však přesvědčili, že Ježíš je skutečně syn Boží a že má velkou moc.

To přišli do města Káně, Káně Galilejské, kde se Ježíš po delší době setkal s maminkou. „Ráda tě zase vidím!“ objala ho Marie. „Zdržíš se nějaký čas? Jsem totiž pozvaná na svatbu a přála bych si, abys šel se mnou.“

Svatba v těch dobách, to byla velká událost! Trvala sedm dní. Nejdřív se sepsala smlouva, že se muž bude o svou ženu dobře starat, pak následoval průvod městem a velická hostina. Na té čekalo nejen jídlo a pití, ale i další radovánky: zpěv, tanec, žertování... Hudba hrála celý týden a všichni se radovali. Také proto, že místo vody se při této příležitosti pilo víno. To nesmělo na velké slavnosti chybět, říkalo se o něm, že dává lidskému srdci radost.

Ježíš Mariino pozvání přijal. „Půjdu rád, ale mí uředníci musí jít také!“ řekl.

„Jistě, čím víc lidí, tím je na svatbě veseleji!“ souhlasila Marie. A skutečně, svatba byla radostná. Jídla bylo stále dost, ale po pár dnech začalo docházet víno. Marie si toho všimla: „To bude smutný konec slavnosti! Novomanželé budou místo smíchu plakat. Předčasně ukončená svatba, to je špatné znamení, to je neštěstí na celý život.“ A Marie pohlédla smutně na syna.

„I mně je těch svatebčanů líto,“ řekl Ježíš. „Ale počkej chvíli, ještě nepřišla moje hodina.“ Když už vína nezbývala ani kapka, nařídil Ježíš sluhům, aby naplnili kamenné džbány vodou. Mávl rukou... a stal se zázrak. Na jeho slovo se voda proměnila ve víno. A ještě jaké! Tak dobré dosud nikdo z hostů nepil. Teď tedy mohla svatba pokračovat – a skutečně trvala těch sedm dní, jak bylo zvykem.

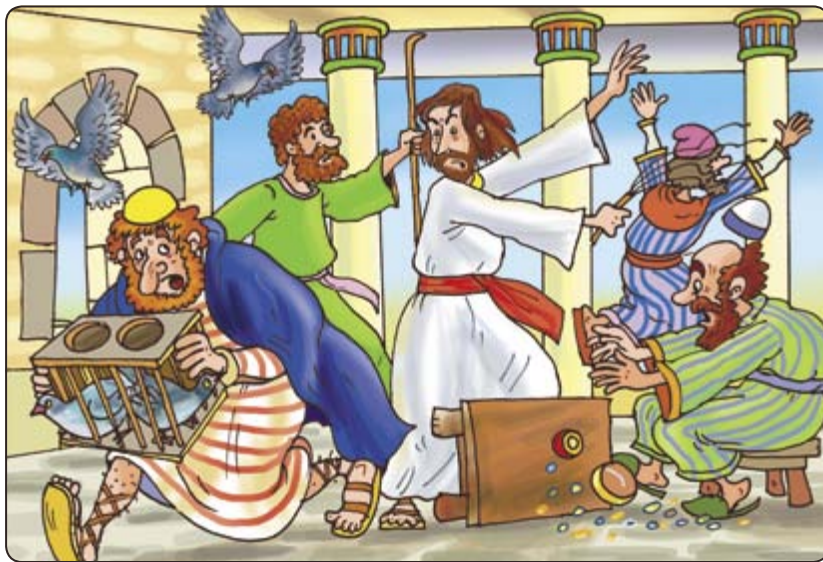
Všichni byli Ježíši velmi vděční, Marie na něj byla pyšná. A uředníci? Ti pochopili, že jejich Mistr, jak mu začali říkat, je skutečně nadán zázračnou mocí.

„Tohle by mělo lidi přesvědčit, aby v Ježíše a jeho učení uvěřili!“ říkali si. A to ještě netušili, že nezůstane při jednom zázraku...

Další zázraky

Po skončené slavnosti se Ježíš vydal s učedníky do Jeruzaléma. Nastával poutní svátek, při kterém se v chrámu obětovali beránci. Jejich maso pak poutníci s rodinami jedli. Ježíš se především chtěl pomodlit k Bohu v Jeruzalémském chrámě. Ale když tam s učedníky dorazil,

čekalo je nemilé překvapení: na nádvoří chrámu byl nejen prodej beránek, ale i veliký trh se vším možným. Prodávali se tam holubi, dobytek, měnily se tam peníze z jiných zemí.

Ježíš byl povahou spíš mírný, ale tohle ho skutečně rozzlobilo. Takový trh do chrámu nepatří! Na tohle měli kněží dohlédnout, jenže oni měli z prodeje také výdělek...

Musím vzít spravedlnost do vlastních rukou! řekl si Ježíš. Rychle spletl z provázků důtky, těmi šlehal po lidech a volal: „Z domu mého Otce tržiště dělat nebudete!“ Byl ve svém hněvu tak hrozný, že lidé i se zvířaty utekli. Tak se nakonec mohl Ježíš s učedníky v klidu pomodlit.

Z Jeruzaléma pak zamířili na další pouť, až došli k jezeru Genezaret. Byla tam spousta lidí a Ježíš se rozhodl, že jim bude vyprávět o Božím království. Aby ho všichni dobře slyšeli, vstoupil na jednu z loďek. Mluvil o tom, že když je nejhůř, Bůh vždycky pomůže. Tu řekl Petr: „Kéž by pomohl i rybářům! Celou noc byli na vodě a neulovili ani rybičku.“

Aby zástupy lidí uvěřily, že Bůh skutečně pomáhá, řekl Ježíš Petrovi: „Běž a spust' síť znova!“

Petr a ostatní rybáři tedy vypluli doprostřed jezera, shodili síť... a v tu chvíli byla plná ryb. Když loďky dopluly k břehu, vrhl se Petr před Ježíšem na kolena: „Díky! Ale radši ode mě odstup, Pane, já jsem člověk hříšný...“

Ježíš se zasmál: „Není to tak hrozné. A víš co? Ode dneška budeš lovit lidi! Místo ryb. Aby se obrátili k Bohu.“

Petr kývl, ano, to bude dělat rád! A Ježíš s učedníky odešel od jezera. V jednom domě mu nabídli přístřeší a poprosili ho, aby i jim o Bohu něco povídal. Sousedé z okolí se dověděli, že přišel Ježíš, a vtrhli do toho domu jako bouře, každý ho chtěl slyšet. Za

chvilku tam nebylo volného místa. Tehdy čtyři muži přinesli na nosítkách nemocného přítele, byl ochrnutý, nemohl se hýbat. A přece si chtěl Ježíše poslechnout! Jeho přátelé dostali nápad: vylezli na střechu, část jí odkryli a otvorem spustili nosítka dolů – rovnou před Ježíše.

„Pane, ty bys mu mohl pomoci!“ volali. Ježíše jejich víra dojala. Dotkl se nemocného a řekl: „Synu, odpouštějí se ti hříchy!“

Ochrnutému muži zazářily oči. Tu si lidé kolem pomysleli: Co to Ježíš říká? Odpustit hříchy může přece jenom Bůh!

Ježíš, jako by to slyšel, povídá: „Co myslíte, co je snazší? Říci: odpouštějí se ti hříchy, nebo vstaň, vezmi svoje lůžko a jdi domů?“

Jen to vyslovil, stal se zázrak: ochrnutý muž se postavil na nohy, vzal svoje lehátko a vydal se k domovu. Lidé před ním ustupovali a žasli: „Jak je to možné?“

Měli se však divit ještě více – když Ježíš uzdravil setníkovu služebního. Setník, to byl voják, sice drsný, ale s dobrým srdcem. Přišel Ježíše poprosit: „Pane, můj sluha je také ochrnutý, mohl bys mu pomoci? Strašně se trápí!“

„Dobře, přijdu k tobě a uzdravím ho!“ kývl Ježíš. Ale setník sklonil hlavu: „Já si nezasloužím, abys vešel pod střechu mého domu... Ale řekni třeba jen slovo a můj služebník bude uzdraven.“

Když Ježíš viděl, nakolik mu setník důvěřuje, odpověděl: „Jdi domů. Stane se, čemu jsi uvěřil.“ A skutečně: jak voják přišel ke dveřím svého domu, uvítal ho sluha, zdravý jako nikdy předtím.

